

LIPTOVIEDKY

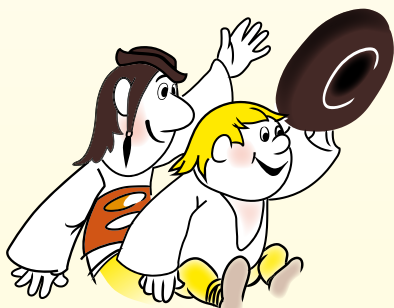
Spoznaj príbehy rozprávkového Liptova

1

KÚPELE LÚČKY

Liptovskí valasi

www.kupele-lucky.sk

Projekt je realizovaný s finančnou podporou
Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky.

DOVOLENKA NA
SLOVENSKU
D-C-B&B NI-VA-D

visitliptov.sk

LIPTOV®
SLOVAKIA

Viete, čo je u nás nové? Že kde? Predsa na Liptove.

U nás na Liptove sa stále niečo deje. Tak napríklad u nás v Lúčkach. Vy nevíete, kde sú Lúčky? Poviem vám to potichučky: tam, kde cvrlikajú cvrčky, rosa padá na papučky, sova kuká na kukučky, kde pečú chlieb z jemnej múčky, kde aj kľučky majú rúčky, tam je obec zvaná Lúčky. Nájdete nás poľahučky. V Chočských vrchoch neďaleko Ružomberka, kde si vrabce čistia pierka. V Lúčkach tečie potôčik Lúčanka, ktorý ústi do Lučanského vodopádu. Lúčky,

Lúčanka, Lučanský vodopád... Pýtate sa, prečo máme samé lúčne mená? Nuž preto, lebo náš potok a podzemné pramene nie sú obyčajné. Sú zázračné! Slniečko si v nich perie svoje lúče, aby vždy svietili čisto a žiarivo. Preto musí byť naša vodička zdravá, hrejivá a liečivá. Ak chcete, porozprávam vám, ako sa to všetko stalo:

Bola raz jedna ovečka. Teda: nebola jediná v ovčom stáde. Bolo v ňom 111 ovečiek, jedna belšia od druhej, jedna kučeravejšia od druhej. Ale naša ovečka bola jednotka! Ráno bola vždy prvá na paši, večer sa z nej posledná vracala. Keď je ovečiek v košiari veľa, nemajú každá svoje osobitné meno. Ale táto mala. Volali ju Lúčavka. Dali jej ho pastierikovia, keď si všimli, že sa nerada lúči s lúčnymi kvietkami.

Aj valasi mali svoje mená. Kubko a Maťko – v noci spali sladko. Maťko a Kubko – ráno šli do práce hupkom. Poviete si, čože je to za prácu, pásť ovečky. Ved' ovce sa pasú samy! Keby na ne nedávali valasi pozor,

tak by sa im zatúlali. Ešteže mali verného pomocníka, ovčiarskeho psíka Dunča. Dunčo bol taký psí esbeeskár. Vo svojej psej hlave mal neviditeľnú kalkulačku, na ktorej mu svietilo jediné číslo. Stojedenásť. 111. Jedna, jedna, jedna. V jeden večer mu na tej kalkulačke zablikalo poplašné svetielko.

„Čožeeee?“ zavyl Dunčo. „Jedna ovca chýba!“ A rozbrechal sa tak silno, že psy v celých Lúčkach nastražili uši a pustili sa do štekania.

„Kubo, chýba ti ovca!“ štuchol Maťko svojho parťáka do boku.

„Ako vieš, že chýba mne?“ nasršil sa Kubko. „Čo ak chýba tebe, Maťo?“

„Ty si naozaj Kubo, Kubo!“ odsekol mu Maťko. „Keď chýba mne, chýba aj tebe! Stratila sa nám ovečka!“

„Vik!“ záúpel Kubko. „Zožral nám ovcu!“

„A možno sa nám iba zatúlala,“ upokojoval ho Maťko.

„A teraz leží na dne priepasti!“ takmer sa rozplakal Kubko.

„A ktoráže to bola, bratku?“ spýtal sa Maťko. A nemusel sa ani dlho vypytovať. Chýbala Lúčavka, tá, ktorá bola prvá ráno na paši a posledná sa z nej večer vracala.

„No jasné! Naša túlačka!“ hneval sa Kubko. „Ak ju dolapím, vyprášim jej kožuch, že... že... že...“

„Že – že – že, pichli sa raz dva ježe...“ zabrdol doŕho Maťko. „Teraz sa nesmieme zdržiavať! Vyhlasujem poplach! Traja pátrači hľadajú stratenú ovečku!“

Ako ste uhádli, tí traja pátrači boli Maťko, Kubko a Dunčo. A stratená ovečka Lúčavka.

Presnorili celú lúku, vošli aj do lesa, ale po ovečke ani chýru, ba ani slychu. Ani Dunčo nič nezaňuchal, a to je už čo povedať.

Čelí ukonaní sa posadili pod strom na kraji lesa a odpočívali. Oči sa im zatvárali od únavy, hlavy im padali na prsia.

„Hej, Kubo! Či nevieš, že teraz v lete sa nesmú v lese klásť ohne!“ strhol sa z polospánku Maťko. „Chceš, aby sme vyhoreli?“

„Kto ti zakladá ohne, bratu?“ napaprčil sa Maťko.

„Čo som nevidel žeravý uhlík?“ zavrátil ho Kubko.

Ale to nebola z rozžeraveného uhlíka letiaca iskra. Bola to – svätójánska muška. Tancovala pred nimi, až pochopili, že ich kamsi volá.

Ľšli za ňou ako za policajným majákom, až prišli k vodopádu. A tam ---

„Kubo, vidíš to, čo aj ja?“ zvolal Maťko.

„Naša Lúčavka!“ rozradostil sa Kubko.

„Veď hej...“ zašomral Maťko. „Ale tá osoba, čo je pri nej.“

Nebola to nijaká osoba, bola to malilínka osôbka. Víla! Namáčala Lúčavkinu boľavú nôžku do prameňa, ktorý bol, verte či neverte, zázračne liečivý. Alebo liečivo zázračný, ako sa vám páči.

„Ehm, teda...“ začal Kubko, a potom sa zasekol. Nečudo, víla bola skutočne prekrásna.

„Teda, ehm...“ spustil Maťko. „Braček chce povedať, že...“

„...že sme vám neskonale vďační za to, že ste nám vyliečili ovcu,“ dokončil Kubko.

„Volám sa Olinka,“ pôvabne sa uklonila víla. „A nevykajte mi, veď sme z jednej lúky.“

Domov sa vracali v povznesenej nálade. Nečudo, vidieť vílu, a ešte jej smieť aj tykať, to sa neprihodí hocikomu.

ÚLOHA

Chceli by ste počuť, že odvtedy sa Lúčavka nikdy viac nestratila? No, občas sa jej to podarilo. Preto ju musíte pohľadať. Našepkávam vám, deti! V našom AQUA-VITAL parku nájdite liečivý prameň a potom choďte...

Viac nesmiem prezradiť. Dunčo by sa hneval, že sa starám do jeho práce. Do pátrania, ctení pátrači!

